

Nr 157.

Av herr **Hagberg** i Luleå **m. fl.**, *angående viss ändring av nu tillämpade direktiv för fördelning av "idrottens tipsmedel" m. m.*

Det är obestriddigt att den del av de s. k. tipsmedlen, som använts för idrottsliga ändamål, varit till stor nytta för landets idrottsrörelse och då framför allt den del av anslaget som använts till idrottsanläggningar av olika slag. Men värdet av dessa anläggningar minskas betydligt, om de idrottsklubbar för vilka de är avsedda i övrigt måste arbeta under svårigheter, som hindrar anläggningarnas rationella utnyttjande. Det är också konstaterat, att dylika svårigheter, främst av ekonomisk art, förefinnes. Detta gäller i främsta rummet de mindre idrottsorganisationerna, som i mycket ringa utsträckning kan finansiera sin verksamhet genom inkomster på tävlingar. Dessa organisationer får f. n. försöka att täcka sina utgifter huvudsakligen genom medlemmarnas offervillighet och genom nöjestillställningar av olika slag. För de senare har föreningarna vid åtskilliga tillfällen fått uppbära klander, enär de icke ansetts motsvara de höga ideal, som skall vara vägledande för idrottsrörelsen. Man kan dock vara förvissad om att det stora flertalet idrottsorganisationer gärna skulle avstå från denna finansieringsform, om de på andra vägar kunde täcka sina utgifter. Men de ekonomiska svårigheterna har varit så stora, att de ofta tvingat organisationerna att uppbjuda alla bestående möjligheter att skaffa inkomster, även sådana som kan anses diskutabla. Det råder heller inget tvivel om att dessa svårigheter i mycket hög grad försvårat en ytterligare utveckling av den svenska idrottens såväl organisatoriska omfattning som idrottsliga standard. Vi kan som exempel nämna alla de organisationer, som efter en tids verksamhet måste nedläggas, och de svårigheter att anställa kvalificerade tränare och instruktörer, som fortfarande förefinnes.

Det är helt naturligt att de mindre och ekonomiskt svagare idrottsorganisationerna genom sammanslutning sökt finna en utväg ur svårigheterna. Den sammanslutning av dylika klubbar, som sedan en tid existerar i Stockholm, har ju också uppvaktat såväl riksidrottsförbundets ledning som chefen för handelsdepartementet med hemställan, att viss del av de tipsmedel, som anslås till idrottsliga ändamål, skall utgå i form av understöd till deras direkta idrottsliga verksamhet. Hittills har emellertid dessa framställningar lämnat negativa resultat. Från riksidrottsförbundets sida har man förklarat sig bunden av regeringens direktiv, att tipsmedlen skall användas till idrottsanläggningar och annat som kan ha "bestående värde". Men även andra skäl har åberopats.

Att riksidrottsförbundets egen ledning gått emot dessa framställningar framstår såsom något ganska egendomligt och den har också fått uppbära starkt och

enligt vår mening fullt berättigat klander för sin hållning, som icke kan vara förenlig med den svenska idrottens intressen. Man säger sig bl. a. befara, att idrotten skulle förlora sin ideella karaktär om staten i större utsträckning lämnade ekonomiskt stöd. Vi måste beteckna detta argument som fullständigt ohållbart, enär man givetvis icke kan tänka sig, att staten skulle helt övertaga idrottsorganisationernas ekonomiska förpliktelser. Givetvis skulle även vid en vidgad statlig stödverksamhet återstå en rad ekonomiska, sportsliga och organisatoriska uppgifter, som bjöd ett rikt arbetsfält för medlemmarnas energi, offervillighet och övriga egenskaper, som åt idrottsorganisationerna ger dess ideella prägel. Och det måste ju också anses vara av minst lika stort "bestående värde", att staten understödjer de ekonomiskt mindre bärkraftiga föreningarnas verksamhet, som att bevilja betydande belopp exempelvis till deltagande i de olympiska spelen, vars såväl ideella som idrottsliga värde numera starkt ifrågasättes även bland ett stort antal framstående idrottsledare och idrottsmän. För vår del tror vi att en god del av förklaringen till motståndet från den högsta idrottsledningen ligger i det omdöme om densamma, som gavs i tidningen *Idrottsbladet* för den 3 nov. 1937. Där betecknas nämligen nämnda ledning som "herrar, vilka i allmänhet stå idrottsmännen rätt fjärran, eftersom de äro ett destillat av destillatet av destillatet". (Det senare hänsyftar på det flerdubbelt indirekta sätt, varpå riksidrottsförbundets ledning väljes.) Det bör också erinras om att vid årets s. k. idrottsriksdag ett av idrottens specialförbund hade föreslagit att frågan om tipsmedlens fördelning skulle avgöras på ett något mera demokratiskt sätt än hittills. För närvarande utarbetar riksidrottsförbundets förvaltningsutskott förslagen, som i väsentlig grad brukar följas av regeringen. Nämnda specialförbunds förslag blev emellertid avslaget mera av prestigeskäl än sakliga hänsyn.

Glädjande nog synes dock det statsråd, som f. n. handlägger frågan om tipsmedlen, nämligen handelsministern, icke vara helt främmande för tanken på en "uppmjukning" av de direktiv, som hittills tillämpats för dessa medels fördelning. Handelsministerns tal vid den senaste idrottsriksdagen låter oss förmoda att så är fallet. I nämnda tal förklarade handelsministern, att man skulle kunna tänka sig en utvidgning av stödverksamheten, exempelvis genom att tilldela föreningarna träningskort till idrottsplatserna. Vi finner denna tankegång fullständigt riktig men anser, att statens stöd till den aktiva idrottsverksamheten även bör utgå i andra former, såsom fri idrottsmateriel, förbilligade resemöjligheter och kontanta anslag, exempelvis i form av hyresbidrag för träningslokaler, bidrag för anställandet av tränare och instruktörer. Utanför riksidrottsförbundet stående idrottsorganisationer skulle vara likaberättigade med nämnda förbunds egna föreningar och klubbar att erhålla dylikt stöd. Självklart skulle denna stödverksamhet ske efter en fastställd plan och under vederbörlig kontroll av därför avsedda organ.

Det har med rätta sagts att den svenska idrotten såväl ifråga om standard som organisatorisk styrka står på en mycket framskjuten plats, internationellt sett. Men detta förhållande kan ej fördölja det faktum, att ännu oerhört mycket

kan göras för att föra denna stora folkrörelse ytterligare framåt, till gagn för folkhälsan och därmed till gagn även för det sociala framåtskridandet i övrigt. Enligt vår mening skulle åtgärder i den riktning, som vi ovan angivit, i avsevärd grad befrämja en dylik utveckling av en rörelse, som numera måste anses vara en social faktor av väldig betydelse.

Småklubbarnas Samorganisation i Stockholm har utarbetat ett statförslag för mindre idrottsklubbar, vilket ger en konkret bild av klubbarnas ekonomiska svårigheter. Statförslaget medföljer som bilaga till denna motion.

Med hänvisning till vad vi ovan anfört yrkar vi därför,

att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer om sådan ändring av nu tillämpade direktiv för fördelning av "idrottens tipsmedel", att en väsentlig del av sagda medel användes till understöd av idrottsföreningarnas direkta idrottsliga verksamhet i ovan angivna och andra lämpliga former, så att i främsta rummet de ekonomiskt mindre bärkraftiga organisationerna härvid kommer i åtanke; samt

att regeringen möjliggör att även idrottsrörelsens lägre organisationsinstanser blir representerade och får göra sin mening gällande då förslaget om fördelningen av ovannämnda medel utarbetas för att sedan föreläggas regeringen för slutgiltigt avgörande.

Stockholm i januari 1938.

H. Hagberg.

J. H. Brädefors.

Axel Nordström.

---

*Bilaga.***Inkomst- och utgiftsberäkning för idrottsklubbar.**

(Utarbetad av Småklubbarnas Samorganisation i Stockholm.)

F o t b o l l .		B a n d y .	
Dräkter 1 lag	Kr. 130:—	Tröjor, 1 lag per år	Kr. 150:—
Skor 11 par	„ 110:—	Bandyklubbor, 3 lag	
Dobbar per år	„ 10:—	pr år	„ 120:—
Remmar „ „	„ 40:—	Slipning av rör	„ 40:—
Lindor „ „	„ 10:—	Bollar	„ 10:—
Bollar „ „	„ 45:—	Startavgifter, 3 lag	„ 90:—
Förbandsmaterial	„ 10:—	Sjukhusvård	„ 60:—
Underhåll, dräkter m. m. „	65:—	Reservskridskor	„ 50:—
Hyror, gymn. träning	200:—		Kr. 520:—
Startavgift 3 lag	„ 30:—		
Sjukhusvård	„ 50:—		
	Kr. 700:—		

I s h o c k e y .		A l l m ä n i d r o t t .	
Utrustning ett lag	Kr. 600:—	Handboll, startavg. m.m.	Kr. 200:—
Klubbor „ „	„ 40:—	Allmän idrott, „ „ „	„ 400:—
Startavgift „ „	„ 10:—	Prisbord	„ 200:—
Årsavgift „ „	„ 10:—	Gymnastik, lokalhyra . . .	„ 160:—
Sjukvård „ „	„ 90:—		Kr. 960:—
	Kr. 750:—		

Ö v e r s i k t   p e r   å r .

<i>Debet.</i>		<i>Kredit.</i>	
Årsavgift, 100 medlemmar	Kr. 500:—	Fotboll	Kr. 700:—
	Kr. 500:—	Bandy	„ 520:—
		Ishockey	„ 750:—
		Allmän idrott	„ 960:—
			Kr. 2,930:—